

Arrest

nr. 118 955 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. VANTOMME en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende een eerste asielaanvraag in op 16 mei 2007. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, tot de Oezbeekse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit de provincie Jawzjan. U had ongeveer drie jaar lang een geheime relatie met S.(...), één van de dochters van uw buurman, commandant C.(...). Het laatste jaar had u een seksuele relatie met haar. Toen u in november 2006 van een zakenreis naar Turkije terug op weg was naar Afghanistan belde u vanuit Iran uw moeder en vernam u dat S.(...) was uitgehuwelijkt en dat tijdens de huwelijksnacht was gebleken dat ze geen maagd meer was. Uw broers hadden met commandant C.(...) gepraat en hem beloofd u uit erewraak te vermoorden. U belde uw broer in

het Verenigd Koninkrijk en die zei u dat u uw fout niet meer kon rechtzetten en uw leven moest redden. U keerde terug naar Turkije. Tien dagen later reisde u met een vals Turks paspoort per vliegtuig naar Italië. Vervolgens reisde u per trein verder naar België waar u op 15/05/2007 arriveerde. Op 16 mei 2007 diende u hier een asielaanvraag in.

Op 23 januari 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielmotieven. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 26480 van 27 april 2009.

In november 2012 reisde u naar Italië waar u diezelfde maand een asielaanvraag op basis van dezelfde problemen die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag in België. U wachtte de beslissing van deze asielaanvraag niet af omdat u betrokken geraakte bij een vechtpartij en u reisde naar België waar u op 27 mei 2013 een tweede asielaanvraag indiende.

In het kader van uw tweede asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en die als ongeloofwaardig worden beschouwd. U voegde aan uw eerdere asielmotieven toe dat u in december 2012 werd verwond door S.(...) I.(...) en A.(...) J.(...), twee Afghanen met wie u sinds anderhalve maand een huis deelde. De aanleiding voor het gevecht was een discussie over wie die dag het eten zou klaarmaken, maar u vermoedt dat S.(...) I.(...) en A.(...) J.(...) u aanvielen in opdracht van commandant C.(...), de persoon die verantwoordelijk is voor de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Verder verklaart u eveneens dat u in april 2006 het slachtoffer werd van een roofpoging toen u in Moskou was voor zaken. J.(...) en K.(...) M.(...), Afghanen bij wie u op bezoek ging, dienden u een slaapmiddel toe en wilden nadien dat u hen de pincode van uw bankkaart zou geven. U diende een klacht in bij de politie en zij werden veroordeeld tot een celstraf. Toen u na een verblijf van anderhalve maand à twee maanden in Moskou terugkeerde naar Afghanistan kreeg u bezoek van de broers van J.(...) en K.(...) M.(...). Zij dreigden dat zij u zouden doden indien u niet naar de Russische ambassade in Afghanistan zou gaan om J.(...) en K.(...) M.(...) onschuldig te verklaren. U verklaart verder dat de personen met wie u problemen ondervond in Moskou tot dezelfde stam behoren als commandant C.(...) en dat zij te weten waren gekomen dat u een relatie had met de dochter van commandant C.(...).

Ter staving van asielrelaas legde u bij uw eerste asielaanvraag volgende documenten voor: uw paspoort, een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw broer, een kopie van een blanco handelsvergunning en een kopie van een ingevulde handelsvergunning. Bij uw tweede asielaanvraag legt u bijkomende documenten neer: documenten van uw ziekenhuisopname in Italië in december 2012, een verslag van de politie van Trieste (Italië), een vervangbewijs van uw paspoort uitgegeven door de Dienst Vreemdelingenzaken van Italië, een uitnodiging door de Dienst Vreemdelingenzaken van Italië en een ingevulde vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken van Italië in het kader van een asielaanvraag die u daar indiende.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voor brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 23 januari 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 27 april 2009. Het CGVS kan zich ertoe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Het incident in december 2012 in Italië waarbij u door twee Afghaanse medebewoners werd verwond zou volgens u gebeurd zijn in opdracht van commandant C.(...), de persoon die aan de basis lag van uw problemen in Afghanistan (CGVS pp.3,4,5). Aangezien uw initieel asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS en deze beslissing werd bevestigd door de RVV, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat commandant C.(...) A.(...) J.(...) en S.(...) I.(...) naar Italië zou gestuurd hebben om u aan te vallen. Bovendien berusten uw verklaringen over de betrokkenheid van commandant C.(...) bij dit incident louter op vermoedens. Wanneer u gevraagd wordt of u aanwijzingen heeft voor het feit dat commandant C.(...) A.(...) J.(...) en S.(...) I.(...)

deze opdracht zou hebben gegeven, verklaart u dat mensen in Afghanistan geen geld hebben en gemakkelijk op zo een voorstel ingaan en dat de gebeurtenissen – dat deze twee jongens bij u kwamen wonen, bevriend met u werden en u vervolgens aanvielen – wijzen op het feit dat commandant C.(...) verantwoordelijk was voor deze aanval (CGVS p.5). Deze verklaringen zijn louter gebaseerd op vermoedens. Er wordt niet betwist dat u in december 2012 in Italië betrokken was bij een vechtpartij met twee medebewoners. Er wordt echter geoordeeld dat dit incident geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging in uw thuisland Afghanistan.

Wat betreft uw verklaringen over de problemen die in april 2006 in Moskou begonnen en u achtervolgden tot in Afghanistan, waar u bedreigd werd door de broers van J.(...) en K.(...) M.(...) (CGVS pp.), dient te worden opgemerkt dat ook hier geen geloof aan kan worden gehecht. Eerst en vooral repte u met geen woord over deze gebeurtenissen tijdens uw eerste asielaanvraag die u indiende op 16 mei 2007 (CGVS p.7). Evenmin vermeldde u deze problemen tijdens de beroepsprocedure bij de RVV (CGVS p.8). U verklaart dat u dit niet durfde te zeggen omdat u gehoord had van andere Afghanen dat het feit dat u in de rechtbank was geweest, zou leiden tot een weigering en dat u dit bij de RVV niet durfde recht te zetten omdat er nog Afghanen in de rechtbank waren en u zich hierdoor niet een vertrouwelijke omgeving voelde (CGVS pp.7,8). Deze uitleg kan niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor het feit dat u vóór uw tweede asielaanvraag op 27 mei 2013 nooit iets vermeld heeft over deze problemen. Er mag van u verwacht worden dat u alle elementen die belangrijk zijn voor de behandeling van uw asiëldossier aanbrengt. Verder heeft u geen enkel document waarmee u uw verklaringen over de problemen met J.(...) en K.(...) M.(...) kan staven. U verklaart dat zij veroordeeld werden, dat u hiervan op de hoogte werd gebracht door de autoriteiten en dat u getuige was in de rechtbank (CGVS p.8). In deze context is het weinig aannemelijk dat u over geen enkel document zou beschikken dat betrekking heeft op deze zaak. U verklaart dat de documenten zich bevinden bij een Afghaanse vriend in Moskou, W.(...) (CGVS p.9). U zou hem niet kunnen contacteren omdat u het paswoord van uw gmail bent vergeten en omdat hij verhuisd is naar Wit-Rusland en zijn telefoonnummer daardoor niet meer actief is (CGVS p.8). Aangezien W.(...) volgens uw verklaringen de contactpersoon was van het gerecht die uw zaken behartigde in verband met de zaak tegen J.(...) en K.(...) M.(...) omdat uw visum was verlopen en u terug naar Afghanistan moest, is het weinig aannemelijk dat u op geen enkele manier contact kon maken met deze persoon (CGVS pp.8,9). Tot slot verklaart u dat het incident met J.(...) en K.(...) M.(...) eveneens gelinkt is aan uw problemen met commandant C.(...) aangezien zij tot dezelfde stam behoren en u J.(...) en K.(...) M.(...) had verteld dat u een relatie had met de dochter van commandant C.(...) (CGVS p.10). Hier dient opnieuw te worden gewezen op het feit dat uw initieel asiërelaas ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS en door de RVV en dat er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over gebeurtenissen die het gevolg zouden zijn van de problemen die aan de basis liggen van uw initieel asiërelaas.

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asiëlmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De documenten over uw ziekenhuisopname en het politierapport hebben betrekking op het incident in Italië in december 2012. Dit incident wordt niet betwist, er wordt echter geen geloof gehecht aan uw verklaring dat u vanwege dit incident een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in uw thuisland Afghanistan. De documenten van de Dienst Vreemdelingenzaken van Italië hebben slechts betrekking op de asielaanvraag die u daar indiende en spreken zich niet uit over de problemen die aan de basis liggen van uw tweede asielaanvraag in België.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asiëlzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal

burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Aqcha, provincie Jowzjan, te worden beoordeeld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt dat er, wat het district Aqcha in de provincie Jowzjan betreft, geen veiligheidsincidenten gemeld werden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw district aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 4, 52, 57, 62, 63, 39/65, 49/40, 49/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 149 van de Grondwet, van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald van het recht op verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat een gebrek aan bewijs van iets dat gebeurd is niet automatisch inhoudt dat het niet gebeurd is en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen minstens de aangehaalde elementen in de eerste asielaanvraag moest onderzoeken en samenvoegen met de huidige nieuwe elementen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/8 van de vreemdelingenwet (*sic*), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op een document dat hij zelf heeft opgesteld en dat dus geen enkele bewijswaarde heeft. Het district Aqcha wordt hierin helemaal niet vermeld, zodat er niet kan afgeleid worden of er daar al dan niet incidenten waren. Uit de vele incidenten in andere districten blijkt dat de provincie zelf wel als gevaarlijk dient te worden beschouwd. Uit de aan het verzoekschrift toegevoegde krantenartikelen blijkt dat het rapport geheel incorrect of minstens onvolledig is.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift enkele persartikelen toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De Raad weigerde aan verzoeker in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 26480 van 27 april 2009.

2.6. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zijn aanvaring met twee medebewoners in Italië linkt aan commandant C., die aan de basis lag van de problemen van verzoeker die in zijn eerste asielrelaas ongeloofwaardig werden bevonden (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3, 4 en 5). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt bovendien dat de link tussen deze aanvaring en commandant C. slechts op loutere vermoedens van verzoeker is gestoeld. Zo verklaart hij dat zijn huisgenoot een foto van hem op facebook zette en hem daarna aanviel en stelt hij dat dit een teken is dat commandant C. hen gestuurd had om hem te zoeken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Gevraagd welke concrete aanwijzingen verzoeker heeft dat zij door commandant C. gestuurd werden, stelt verzoeker slechts dat mensen in Afghanistan geen geld hebben en bijgevolg op een dergelijk voorstel van de commandant zouden ingaan (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5).

Tevens verklaart verzoeker in april 2006 problemen te hebben gehad in Moskou. Verzoeker zou hierbij ontvoerd geweest zijn en bij zijn terugkeer naar Afghanistan bedreigd zijn door de broers van zijn ontvoerders (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Hoewel dit zich zou hebben afgespeeld voor de eerste asielaanvraag van verzoeker in België, heeft verzoeker dit in het kader van zijn eerste asielaanvraag noch voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeld omdat hij dacht dat dit tot een weigering zou leiden en omdat er bij de Raad andere Afghanen in de rechtbank waren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Van een kandidaat-vluchteling mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Bovendien stelt verzoeker dat zijn ontvoerders in Rusland veroordeeld werden en dat de documenten hiervan in het bezig zijn van een vriend (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeker zou deze vriend echter niet kunnen contacteren omdat hij verhuisd zou zijn naar Wit-Rusland, verzoeker zijn telefoonnummer niet kon vinden en verzoeker het wachtwoord van zijn Gmail account vergeten is (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker op geen enkele manier meer contact zou kunnen leggen met de persoon die hij als contactpersoon en advocaat om zijn zaken te behandelen had aangesteld (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 10). Overigens is het niet aannemelijk dat verzoeker zijn vergeten wachtwoord niet kan recupereren via de wachtwoordherstelprogramma's van Gmail. Daarnaast tracht verzoeker ook zijn beweerde problemen in Moskou te linken aan het relaas uit zijn eerste asielaanvraag en stelt hij dat dit met mekaar te maken heeft omdat de betrokkenen van dezelfde stam zijn en het geld van het bedrijf van de commandant was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10). De Raad wijst er opnieuw op dat deze problemen in het kader van de eerste asielrelaas van verzoeker reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien stelt verzoeker dat zijn ontvoerders wisten van zijn relatie met de dochter van de commandant. Verzoeker kan echter niet verklaren hoe zij dit wisten en stelt slechts dat hij dit misschien verteld had toen hij dronken was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10).

2.7. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou

moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat er voor de verslagperiode van maart 2012 tot en met november 2012 geen enkel incident wordt gemeld in het district Aqcha in de provincie Jawzjan. In de verslagperiode van januari 2013 tot en met september 2013, die wordt besproken in de objectieve informatie die werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict* van 20 november 2013 en COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie – Regionale Analyse, Deel II: Noord- en West-Afghanistan* van 5 december 2013) wordt slechts melding gemaakt van een incident in juli waarbij een rickshaw gevuld met explosieven ontplofte bij een politiewagen nabij een busstation. Verder kwam het in september tot een gewapend treffen tussen opstandelingen en de politie. In maart voerden ANSF en ISAF een grootschalige zuiveringsoperatie uit in het afgelegen bergachtig gebied in het Aqcha district. De Raad stelt vast dat uit deze informatie geenszins kan worden afgeleid dat er voor burgers in het district Aqcha in de provincie Jawzjan actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Aqcha in de provincie Jawzjan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert door hemzelf werd opgesteld en dus geen enkele bewijswaarde heeft, stelt de Raad vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB en de aan de aanvullende nota toegevoegde COI Focus zijn samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en de Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken. ANSO wordt overigens ook door het UNHCR als een betrouwbare en valabele bron beschouwd. Overigens wordt in de SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013 vermeld dat de opsomming van incidenten niet exhaustief is; de feiten die worden aangehaald zijn louter opgenomen omdat ze relevant worden geacht voor de inschatting van de veiligheid in een bepaald gebied. Voor anekdotische en analytische aanvullingen zijn de bijdragen aan de website van Afghanistan Analysts Network (AAN) erg betrouwbaar. Feitenmateriaal in betrouwbare mediakanalen als Pajhwok, Tolonews en Kaama Press werden als illustraties bij deze analyses gebruikt.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit de persberichten die aan zijn verzoekschrift worden toegevoegd, waarvan er overigens twee afkomstig zijn van Pajhwok en Kaama Press, onmiddellijk blijkt dat er in 2013 bombardementen plaatsvonden in het district Aqcha, waardoor de situatie dus alles behalve veilig is, stelt de Raad vast dat de persberichten die verzoeker neerlegt allemaal handelen over hetzelfde incident dat ook in de informatie die werd toegevoegd aan de aanvullende nota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt besproken (i.e. het incident in juli waarbij een rickshaw gevuld met explosieven ontplofte bij een politiewagen nabij een busstation). De Raad stelt vast dat deze berichten bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar geenszins aantonen dat er in het district Aqcha in de provincie Jawzjan een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie van verwerende partij te ondergraven. Ter terechtzitting kreeg verzoeker de mogelijkheid om te reageren op de bij de aanvullende nota gevoegde informatie. Verzoeker formuleerde desbetreffend geen opmerkingen.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF